

mokba, arra már vannak nemesak országos, hanem egyenesen somogy megyei tapasztalatok is.

Általában országosan ajánlják homokterületre a következő borsfajtákat: Mézes, Muskotály, olasz Rizling és fekete Kadarka. Csemegefajnak a Chasselas (saszló) különböző fajtáit (spanyol, piros gyöngyszőlő).

Nálunk Somogyban, Lellén, tettek legelsőben kísérletet homoki szőlőültetéssel, s Szalay Imre képviselő ur birtokán különösen beváltak a Chasselas, a Borgundi (kék) és másodsorban az Oportó (Portugisi). Csak az megjegyzendő, hogy a peronosporát azonnal fecskendezni kell, mihelyt föllép, így aztán 3 év alatt diszlik az ültetés.

A földmives gazdák tájékozására a Lellén bevált fajokról csak röviden egy pár ismertető szót.

A Chasselas (Saszló) levelei barnásan bujnak elő, igen sok kacscsot növeszt, fürtjei középszerű nagyok, tömöttek, sárgás-hérek s már szeptemberben érik.

A kék Burgundi vesszői vékonyak, szürkés, levelei pelyhesek. Fürtjei kicsinyek ugyan, de tömöttek és számosak, kékes-felek. Ez is szeptemberben érik.

Az Oportó vesszői szintén vékonyak és szürkék, levelei nem igen vannak beagdalva, fürtjei nem tömöttek ugyan, de a szemek húsosak, gömbölyűek, fekete-kék színűek, és a nem igen napos helyen is elég jól terem.

Ezeket tartottam szükségesnek szomszédos homoki szőlőültetéseinkre nézve elmondani, nagyon örülnék, ha soraimból szőlősgazdáink némi okulást és buzdítást merithetnének. Mert hát bujdosunk a földi téren, mint a költő mondja, s küzdelem közt szép az élet. A jó gazda tekintsen mindig a jövőre is, munkálkodjék és plántáljon és mindenképpen ne csüggedjen. Mert nem igaz, hogy a reménységet a boldogtalan teremti magának, remél az is és jogosan, aki küzdve küzd és bizva bizik!

Bárány Gyula

C s a r n o k.

A mire a bácsi nem gondolt.

(Folytatás.)

Irta: DINNYÉS JENŐ

Feri azonban nem igen törődött vele, ismerte a bácsi természetét, tudta, hogy ez mindig így szokott történni s tudta, hogy legfeljebb addig tart, míg ő el nem kezd beszélni a bácsi kedvelt tárgyáról — a jogász életéről. — Azért hát hallgatott egy ideig s mikor aztán már látta, hogy a bácsi jól kibeszélte és kinevette magát, csak akkor kezdett ő mesélni.

A bácsi csakugyan abba is hagyta a boszantást s hallgatta egy ideig Feri beszédét. De midőn látta, hogy az a Jolánkára való tekintetből mellőzi az ő előtte tulajdonképeni érdekes részleteket, akkor már megunt tovább hallgatni s tanácsosabbnak látta a méhesbe vonulni ki egy kis ebédutáni szunyadásra. — Azonban nem állhatta meg, hogy kimenetele előtt még egyszer föl ne említse az irodalmi munkát s hogy Jolánkát ne figyelmeztesse Feri hazudozásaira.

Feri nem szólt rá semmit, nem védelmezte magát, csak mosolygott, mintha azt akarta volna vele kifejezni: jól van jól, majd megmutatom, — hogy még sem egészen úgy van.

Mikor aztán a bácsi kiment, akkor odament Jolánkához, megfogta annak reszkető kezét és azt kérdezte tőle mintegy esdeklő hangon, hogy olyan nagyon rosznak tartja-e őt, a minőnek a bácsi állítja?

Jolánka e kérdés által — bár várta ezt Feritől — annyira meg lett lepve, hogy hirtelen szólni sem tudott, csak ránézett sötét nagy szemével mélyen s erősen, mintha azt akarta volna mondani: tekints azokba s olvasd ki belőle, hogy mit gondolok.

Feri olvasott is belőlük s megértette,

hogy az a néma hallgatás s az az édes tekintet mind azt mondják, hogy Jolánka nem hiszi a bácsi szavait s hogy nem tartja őt rosznak.

És ezért az elárult édes titokért úgy szeretett volna leborulni lábai elé, ugyaszerre volna teltárni előtte szíve érzelmeit s megmutatni neki, hogy mennyit s milyen sokat változott az egy rövid kis idő alatt. — Azonban mégis félt, hogy el talál repülni ez az édes álom, azért csak egy halk köszönő szót rebegett érte, oly édes, oly biztató hangon, hogy már az is elég reményt adott Jolánkának arra nézve, hogy nem fog csalódni hitében.

S a bekövetkező napok csakugyan be is bizonyították, hogy a bácsinak nem volt egészen igaza, mert bizony Feri egészen megváltozott, nem ment sehová, nem kereste fel barátait, nem vágyott azoknak zajos mulatásaiba, hanem igyekezett betölteni a bácsi kívánságát, a ki arra kérte, hogy mulatassa néha-néha Jolánkát s tegye rá nézve széppé az unalmas falusi magányt. Nem engedett hát semmiféle mulatságra való csábításnak, hanem szíve sugallatát követve a bácsi kívánságára fordította minden figyelmét, s a mikor csak tehette, mindig Jolánka társaságát keresté fel.

Jolánka is szívesen látta, örömmel hallgatta mulattató elbeszéléseit, vagy hegedűjének szívéhez szóló hangjait, s nem is igen vette észre, hogy olyan gyorsan repülnek a napok, hogy olyan nagyon közeledik az az idő, mikor ez majd mind egyszerre elmúlik.

Azt hitte, hogy ez soká, nagyon soká el fog így tartani s egészen meglepetve hallotta egy napon Feritől, hogy nem sokára bucsút fog az nekik mondani.

Ránézett Ferire s midőn annak bánatos szeméből és halvány arcából meggyőződött, hogy nem tréfál, hogy nagyon is igazat beszél, akkor kezdett csak ő is e felett gondolkodni. — Eszébe jutottak azok az elmúlt szép napok, azok a vidám órák és percek, melyeket Ferinek köszönhetett, majd ismét az, hogy ennek nemsokára vége lesz, hogy elmúlik, mint egy szép álom. Ezek a gondolatok aztán úgy elsomorították, hogy egy kis ideig szólni se tudott, csak nézett Ferire mintha attól akart volna vigasztalást kérni.

Feri se merete megszakítani a néma csendet, ő is csak hallgatott s visszagondolt az elmúlt szép időre, mely olyan gyorsan elrepült; elővette hegedűjét s elkezdett játszani bánatos, szívéhez szóló nótákat olyan fájón, olyan érzéssel, hogy csak úgy sirt, hogy csak úgy zokogott a hegedű.

Jolánka pedig lehajtott szíve fejét, érezte, hogy valami nagyon összeszorítja a szívét, hogy valami nagyon fáj neki s elkezdett halkán, csendesen zokogni.

(Vége köv.)

H i r e k.

— **József főherczeg jubeliuma.** Somogy megye főispánja, Tallán Gyula, a törvénhatóság legközelebbi mult gyűlésén, mint levezetők irja, azt indítványozta, hogy József főherczeg jubeliuma alkalmából Somogy megye feliratilag üdvözzölje. A megye közgyűlése nagy lelkesedéssel egyhangulag elfogadta a főispán indítványát és elhatározta, hogy a főherczeghez jubeliuma alkalmából üdvözlő feliratot küld. Azon esetre, — ha a többi megye és város küldöttségek útján fejezik ki üdvözlőüket — a közgyűlés arra utasította a főispánt, hogy a főherczeg üdvözlésére menő deputáció tagjait ő nevezze ki.

— **Templomszentelés.** A n.-kanizsai ev. ref. missiói egyház imaházának ünnepélyes felavatása folyó hó 15-én folyt le nem épen nagy számu — de intelligens közönség jelenlétében. A felszentelési beszédet főt. Pap Gábor püspök mondotta a tőle megszokott ékes-szózással. Szébbnél, szébb mondatok hangzottak el a főpásztor ajkáról, midőn az Isten tiszteletére szentelt hajlékok fontosságát fejtegette. A felavató beszéd után Begedy István esperes az imaházban, Peti Lőrincz lelkesz pedig az udvaron tartottak alkalmi

beszédet. Főgymnasiumunk tanári kara is képviseltette magát ezen szép ünnepélyen, jelen volt még főgymnasiumi ifjuságunk ének kara is, és Kovács Sándor zenetanár vezetése mellett két szép egyházi éneket adott elő. A megható ünnepély közebeddel végeződött.

— **Vigyázatlanság.** F. hó 19-én d. u. a „Magyar Korona” vendéglő udvarán lévő faházban a cseledség meggondolatlanságból őrizet nélkül, égni hagyta a munkájukhoz szükségeltető tüzet s aztán ez hamarosan elharapódzott s már nem csak a benlévő tárgyak égtek, hanem a tető is tüzet fogott s ha a járókelők idejekorán észre nem veszik, úgy e vigyázatlanság — tekintve az akkori szeles időt — nagy szerencsétlenséget hozhatott volna városunkra. Több figyelmet kérünk fordítani az ilyen dolgokra!

— **Hymen.** Strém Dénes, bükkösi föld-birtokos f. hó 15-én tartotta esküvőjét Székely Szelina kisasszonnyal Kaposvárott. Tartós örömet és boldogságot kívánunk az új házaspárnak.

— **Halálos verekedés.** Pátróban f. hó 15-én Dömötörfi István (Borsos), Bebők Dávid Illéssel összeszólalkozott, az összeszólalkozásból aztán verekedés támadt, a miközben Dömötörfi István Bebők D. Illést késével hasba szúrta. A verekedés után Bebők Illés hazament és elkeseredésében fegyverével öngyilkossági szándékából két lövést tett magára; az első lövés balarczát s a második pedig bal honalját ronscolta össze. — Bebők Illés 17-én éjjel meghalt. Az orvosi vizsgálat véleménye szerint a halál oka a szurás volt; mert a lövési sebek súlyosak, de nem életveszélyesek voltak.

— **Jó madarak.** F. hó 16-án éjjel Simon József inkei csendőr helyi járőr szolgálatra volt kivezényelve s szolgálatának teljesítése alatt értésére jutott, hogy Inke és Antalfalu közt lövés történt. A nevezett csendőr a kijelölt irányba tartott és az inkei kocsmá előtt, az úgynevezett Klinker út közepén, két egyént látott állani. Odament hozzájuk s az egyikben Árvay György inkei éjjeliőrt ismerte föl, a másik pedig ismeretlen volt előtte, de miután felszólítására gyanus választ adott, azért felszólította, hogy adja át fegyverét és menjen vele a csendőrlaktanyára. Az illető egyén pedig a helyett, hogy engedett volna a felszólításnak, ellenszegült s fegyverét a csendőr felé tartva, azt felhuzni igyekezett. A csendőr ezt észrevette s önvédelemből az illető egyént fegyverével fejbe vágta, mire az illető összeesett, de csakhamar felugrott s megragadta a fegyvert a csendőr kezében. Így aztán egy jó darabig viaskodtak, míg végre sikerült a csendőrnek a fegyvert elvenni s azt a háttérben álló éjjeliőrnek átadni. Ekkor azonban a jó madár a csendőr fegyverét igyekezett kézhez kaparintani s ismét összekaptak s így viaskodva az országutól a kocsmá udvarára, a konyha elé értek, a hol mineketten elestek, s szerencsére úgy, hogy a jómadár hanyatt, a csendőr pedig feltérdre esett s ily helyzetben iparkodtak egymástól a fegyvert elvenni. (Furcsa kisért, hogy az éjjeli őrt tetlenül nézte az egészet s hogy a falu, de különösen a kocsmá lakói nem ébredtek föl a zajra! A szerk.) A csendőr végre, midőn fogyni látta erejét, egyik kezével a fegyvert tartotta s a másikkal pedig kihuzta kardját s azzal az illető egyénre több vágást mért, a melyek közül az egyik az illető egyén koponyájának jobb oldalát betörte. Erre a jómadár a csendőr fegyverét eleresztette és futásnak indult, de a csendőr hamarosan utolérte, letartóztatta és az őrsre kísérte, a hol kitünt, hogy a jómadár Rácz József és Valluson, Zalamegyében született s jelenleg csavargó kanászbojtár. A míg a csendőr Rácz Józseffel dulakodott, azalatt annak társa a kocsmából megszökött s Rácz József se akarja megnevezni pártját. Rácz József úgy látszik megkapta méltó büntetését s aligha fog a békés embereknek több gondot okozni, mert a csendőrtől kapott sebe súlyos s valószínűleg halált okozó.

— **Balog Árpád** szintársulata, mely Csurgóról Barcs-telepre ment egy pár előadásra — jelenleg Siklóson működik a közönség meglehetősen pártfogása és részvétele mellett. Bemutató előadás a Próbaházasság volt